

не была никакъ радостъта въ великолѣпныѣ палати, но въ невинныѣ занятія на полѣто.“ Едва ли изрече тѣзи думы и вълшебницата ся яви. „Азъ не, че прѣдпочетохъ да вы награджъ като вы направихъ царица, ѝ рече вълшебницата, но да вы накажъ, защото ми дадохте сливыѣ безъ сърдце и грѣсила. За да си благополучна, трѣбва, като сестра си, да притяжавате само нуждыѣ нѣща и нѣщо повече да не жалите. — Ахъ! господжо, извика Бѣлка, выѣ си доста отмѣстихте на мене, свършете ми злополучіето. — То не свършено вече повтори вълшебницата. Царѣтъ, който вы вече необыча, ще ся ожени за другъ женъ, и чиновницѣтъ му ютре ще дойдѣтъ да ви заповѣдѣтъ отъ странѣтъ му за да ся вече никъкъ не върщате въ палата му.“ Туй ся случи тѣй, както го вълшебницата прѣдрече. Бѣлка прѣкара остатъка на днитѣ си съ сестрѣ си Чървенкѣ въ задоволствія и увеселенія; и никога вече непомысли за царскыя дворъ, само благодареше вълшебницѣтъ че ѿ бѣше повърнала въ селото ѣ.

### СОФІЯ.

Много обычамъ, драга пріятелко, тази прикаскъ, много желяжъ да съмъ пастырка; страшно обычамъ полѣто; и струва ми ся, че не быхъ нищо друго жалила; ако да бѣхъ имала едниъ красенъ земъ като Чървенкѣ, но за туй, трѣбвало бы ми още да имамъ и книги.

### УЧИТЕЛКА.

Видъ, че имате охота драга моя; но за да ви угоди селскыя животъ, трѣбва да немате нито властолюбіе, нито хвалбинство, нито желанія, а туй не много мѣчно. Безъ да идете на полѣто да живѣете,